

[Indenrigsministeren.]

tillader mig i øvrigt vedrørende disse spørgsmål at henvise til bemærkningerne til lovforslagets § 8.

Forslagets §§ 3 og 4 har ingen tilknytning til selskabsskatten, men må ses i forbindelse med de i foråret gennemførte ændringer i kommuneskatteoven, hvorved der indførtes et nyt beskatningssystem i købstæderne, deres forstadskommuner og de store bymæssige sognekommuner. Andre sognekommuner, der ønsker at overgå til det nye beskatningssystem, kan træffe beslutning herom. Efter dette system skal der, forinden skatten beregnes, i den skattepligtige indkomst foretages visse faste fradrag, bl. a. et personfradrag, der fra og med skatteåret 1960-61 i alle tilfælde udgør 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for andre skatteydere, medens det for indeværende skatteår kun udgør henholdsvis 3 000 kr. og 2 000 kr. For at lette de mindre sognekommuner, der nu ønsker at overgå til det nye beskatningssystem, overgangen til dette, foreslås der givet kommunalbestyrelserne i disse kommuner adgang til — for ét år ad gangen — at bestemme, at personfradragene kun skal udgøre de sidstnævnte lavere beløb på 3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for andre skatteydere.

Da de mindre købstadskommuner på grund af deres relativt lave indkomstniveau i visse tilfælde kan få relativt høje beskatningsprocenter ved overgangen til de højere personfradrag, der — som nævnt — efter de gældende bestemmelser skal anvendes fra og med skatteåret 1960-61 i alle kommuner under det nye beskatningssystem, og da disse kommuner efter deres størrelse nærmest må sidestilles med mindre stationsbykommuner, foreslås der tillige givet byrådene i disse købstæder — samt kommunalbestyrelserne i deres forstadskommuner — adgang til at anvende de lavere personfradrag.

Endelig foreslås der også givet kommunalbestyrelserne i de kommuner, der fremtidig på grund af stigning i indbyggerantallet får pligt til at overgå til det nye beskatningssystem, adgang til i det første år efter overgangen at anvende de lavere personfradrag.

I § 10, jfr. § 12, stk. 2, foreslås nogle ældre utidssvarende skatteprivilegier ophævet. Så

vidt det er indenrigsministeriet bekendt, er der bortset fra de særlige vilkår for Christiansø, der ikke henhører under nogen kommune og derfor ikke berøres af de nævnte bestemmelser, kun to skatteprivilegier tilbage. Det drejer sig om fritagelse for beboerne på Roskilde adelige Jomfrukloster for at betale kommuneskat og fritagelse for medlemmerne af den reformerte menighed i Fredericia for at bidrage til Fredericia kommunens skolevæsen.

Bestemmelserne i forslagets §§ 2 og 5-9 foreslås på samme måde som bestemmelserne i selskabsskatteovsforslaget bragt til anvendelse fra og med skatteåret 1961-62. Bestemmelserne i §§ 3 og 4 vedrørende ændring af personfradragene i visse kommuner foreslås bragt til anvendelse fra og med skatteåret 1960-61, og det vil af hensyn til kommunernes tilrettelæggelse af skatteudskrivningen og eventuelle overvejelser vedrørende overgang til det nye beskatningssystem være nødvendigt, at disse bestemmelser færdigbehandles i det høje ting inden midten af februar.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til det høje folketinges velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg. (Vedrørende den offentlige skolebespisning) [af Foged m. fl.]

Valgt blev: *Kaj Andresen, K. B. Andersen, Nina Andersen, Lysholt Hansen, Ove Hansen, Mørk, Astrid Skjoldbo, Helge Larsen, Gøting, Foged, Søren Andersen, Skov Jørgensen, Thisted Knudsen, Krogh, Asger Jensen, Anna Barfoed og Clausen (Olufskjær).*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om krigsulykkesforsikringsrente til enker efter visse fiskere.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 909, fremsættelsen i tidenden sp. 744).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Chr. Christiansen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Svendborg), ikke kan være til stede i dag, skal jeg på socialdemokratiets vegne knytte nogle bemærkninger til det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne først takke den højtærede socialminister for, at det er lykkedes for ham gennem de førte forhandlinger at nå frem til en løsning af spørgsmålet om en renteordning for de krigsulykkesramte fiskeres enker. Vel var det et spørgsmål af en vis begrænset karakter, men det indeholdt alligevel en uretfærdighed, som det var af stor betydning for de mennesker, det her drejede sig om, at få fjernet. Så vidt mig bekendt er der her tale om en sag, som i en lang periode har optaget fiskerenkerne og fiskernes organisationer, også længe før spørgsmålet mere officielt blev fremført i 1958 og 1959 ved henvendelser fra Dansk Fiskeriforening og Vestjysk Fiskeriforening.

I første halvdel af 1959 rejste mit partis ordfører — i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om ændringer i erstatningsloven — sagen om fiskerenkerne og henstillede, at man søgte at finde frem til en ordning, hvorved fiskerenkerne ligestilledes med krigsforliste sømænds efterladte. Under den udvalgsbehandling, der fulgte efter, havde folketingsudvalget et samråd med den højtærede socialminister, hvor man nærmere drøftede enkerens forhold, og som resulterede i, at den højtærede socialminister gav tilsagn om nedsættelse af et embedsmandsudvalg, der skulle prøve på at finde en rimelig løsning af det foreliggende problem. Fra fiskernes side var der megen tilfredshed med, at sagen nu blev taget op til nærmere overvejelse. Det må erkendes, at det har været et hurtigt arbejdende udvalg, og det arbejde, udvalget har gjort, har givet den højtærede socialminister grundlag for at fremsætte det foreliggende lovforslag.

Den forskelsbehandling, der skulle udjævnes, fremkom oprindeligt, da der i 1945 blev foretaget ændringer med hensyn til krigsulykkesforsikringen. Fiskerne mente på dette tidspunkt ikke at være i stand til at bære de byrder, som de foreslåede ændringer betød for dem. Fiskerenkerne fik i lighed med sømændenes enker den lovmæssige kapitalerstatning, men en række senere reguleringer har betydet, at sømændenes

enker og besættelsestidens ofre kom til at stå anderledes og bedre, således at forskellen er blevet større til ugunst for fiskernes enker, og det var her uretfærdigheden viste sig. Selv om fortidens formalia ikke helt kan siges at være opfyldt, er man meget tilfreds med det foreliggende lovforslag, som løser problemet og giver en rimelig afrunding af den samlede lovgivning, der skulle træde hjælpende til over for krigens menneskelige ulykker.

Efter lovforslaget gives der krigsulykkesforsikringsrente til fiskerenkerne efter nærmere bestemmelser. Renten udredes med et grundbeløb af 3 228 kr. årlig, dog med visse pristalsreguleringer pr. 1. april og pr. 1. oktober. Renteudbetalingen foretages månedsvis forud af direktoratet for ulykkesforsikringen. Den højtærede socialminister har i sin skriftlige fremsættelse anført, at den ydelse, der her er tale om, kommer til at svare til det beløb, der til enhver tid er gældende som det maksimale grundbeløb for pension i kommunegruppe II i henhold til loven om pension og hjælp til enker m. fl. Oprindeligt var der i 1945 omkring ca. 165 enker, og der er nu, 14 år efter krigens afslutning, godt 70 tilbage. Tilbagegangen skyldes dels dødsfald, dels indgåelse af nyt ægteskab. Ingen kan dog vide, om der endnu kan ske krigsulykker, som også kan ramme fiskere.

Jeg mener, det er en retfærdighedshandling over for fiskerenkerne, der sker ved dette lovforslag. Ingen vil bestride, at vore fiskere under krigen i deres gerning røgtede et farligt hverv af stor betydning for vort land. Det bør måske også tilføjes, at fiskerne gennem deres ulykkesforsikring både under og efter krigen har svaret de fulde forpligtelser, om end det ofte har været tunge byrder, de har haft at bære; må jeg blot nævne de sidste 3 krigsår, hvor der i 1943 var 57, i 1944 36 og i 1945 23 dødsfald som følge af krigsbegivenheder.

Det foreliggende lovforslag har løst et vanskeligt spørgsmål og rådet bod på den forskelsbehandling, der tidligere har eksisteret. Jeg er bekendt med, at fiskerne og deres organisationer er meget taknemlige for den ordning af fiskerenkernes forhold, som dette lovforslags gennemførelse åbner mulighed for.

Jeg har egentlig ikke noget særligt ønske

[Chr. Christiansen.]

om at få en udvalgsbehandling, men jeg har på den anden side ikke noget imod en sådan. Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget i den skikkelse, hvori det er fremsat af den højtærede socialminister.

N. Chr. Christensen: Det vil ikke være vanskeligt for mig at give tilslutning til lovforslaget om supplerende erstatning til enker efter fiskere, der satte livet til under krigen, eftersom jeg i det udvalg, der i foråret var nedsat til behandling af lovforslaget om øgede erstatninger til besættelsestidens ofre, gik stærkt ind for, at der måtte ske en udligning også for fiskernes enker.

Vi har her i landet 3 kategorier, der kommer ind under bestemmelserne i krigsulykkesforsikringsloven. For det første besættelsestidens ofre, dernæst sømandsenker og for det tredje enker efter fiskere, der satte livet til under krigen. Der har været en forskelsbehandling af de 3 kategorier, hvilket fremgår af lovforslagets bemærkninger, og det er vel ikke helt uden forbindelse med, at fiskeriorganisationerne ikke med samme ihærdighed som f. eks. søfolkernes organisationer har henvendt sig til lovgivningsmagten.

Det har været gjort gældende, at fiskerierhvervet under de forhandlinger, der i 1945 gik forud for ændringerne i krigsulykkesforsikringsloven, ikke mente at kunne bære de udgifter, der ville være forbundet med en ordning for fiskerne på samme økonomiske grundlag som den, søfolkene gennemførte. Det har måske også været sådan, at man ikke helt regnede fiskernes indsats på samme niveau som den indsats, der blev ydet af besættelsestidens ofre og sømændene. Det er der imidlertid ingen grund til at komme nærmere ind på ved denne lejlighed. Den tragiske virkning var lige stor for dem, der havde mistet deres forsørgere, hvad enten det drejede sig om et sømandshjem eller et fiskerhjem, og krigen var i begge tilfælde den direkte årsag.

Efterhånden som der har fundet revision

sted af krigsulykkesforsikringsloven, er forskelsbehandlingen blevet mere iøjnefaldende, og dette har med rette skabt bitterhed i mange hjem, ikke mindst på vestkysten, hvor de fleste fiskerenker bor. Det var ikke mindre end 252 fiskere, der satte livet til under krigen, og der var 165 krigsforliste fiskere, der efterlod sig enker. Nu er der kun mellem 70 og 80 enker tilbage, som kan nyde godt af ordningen efter det lovforslag, der her er fremsat af den højtærede socialminister. Nogle er døde, andre har på ny indgået ægteskab, og ved nyt ægteskab bortfalder retten til at oppebære supplerende erstatning.

Efter at sagen vedrørende fiskerenkerne på ny var rejst under behandlingen af lovforslaget om yderligere erstatning til besættelsestidens ofre, og efter at sømandsenkerne stort set havde opnået ligestilling med enkerne efter besættelsestidens ofre, har Dansk Fiskeriforening og Vestjysk Fiskeriforening på ny henvendt sig til fiskeriministeriet om en ændring i den for fiskerne gældende krigsulykkesforsikringsordning. Jeg røber næppe nogen hemmelighed ved at sige, at den højtærede fiskeriminister ikke var videre venlig stemt over for denne henvendelse, hvori der krævedes ligestilling med besættelsestidens ofre og søfolkene efterladte.

Når der i det hele taget kom gang i arbejdet for at finde frem til en retfærdshandling over for fiskerenkerne, skyldes det, at folketingsudvalget under behandlingen af lovforslaget om tillæg til og ændring i loven om erstatning til besættelsestidens ofre i maj måned 1959 fik den højtærede socialministers tilsagn om nedsættelse af et embedsmandsudvalg, som havde til formål at søge tilvejebragt en forbedring af understøttelsesforholdene for krigsulykkesramte fiskeres enker. Det var nemlig ikke så ligetil at få lovgrundlaget tilvejebragt nu så mange år efter, men det er altså lykkedes ved at ligestille fiskerenkerne med andre enker i kommunegruppe II, købstæderne, efter den nye lovgivning herom, så-

[N. Chr. Christensen.]

ledes at fiskerenkerne ud over kapitalerstatningsbeløbet, der allerede er udbetalt, på linje med andre krigsulykkesramte fra besættelsestiden får en tillægserstatning i form af en årlig pension på et pristalsreguleret beløb på for tiden 3 516 kr., der udbetales i månedlige rater gennem ulykkesforsikringsdirektoratet.

Jeg vil gerne i denne forbindelse spørge den højtærede socialminister, hvem jeg i øvrigt takker for at han har fremsat dette lovforslag, om det beløb, der nu skal udbetales årlig til fiskerenkerne, uafkortet kan lægges oven på indtægter, de pågældende enker i øvrigt måtte have.

Det er ikke den fulde ligestilling med de to andre nævnte kategorier, der opnås her, men det må vist alligevel siges at være en rimelig ordning. Jeg er i hvert fald vidende om, at fiskeriorganisationerne er tilfredse med lovforslaget og meget gerne ønsker det fremmet. Jeg vil derfor på mit partis vegne give tilslutning til, at denne retfærdshandling lovfæstes. Jeg tror, at fiskerenkerne vil se på den håndsækning, der her ydes dem, og som skal have tilbagevirkende kraft fra 1. april 1959, som noget kærkomment. Tabet af forsørger kan ingen erstatte, men de økonomiske følger kan mildnes. Når der nu til de udbetalte erstatninger lægges dette beløb årlig, tror jeg, fiskerenkerne har lov til at modtage det som den statsgave, det er. Det er under alle omstændigheder en retfærdighedshandling.

Da sagen har været grundigt behandlet i udvalget vedrørende forslaget om tillæg til og ændring i loven om erstatning til besættelsestidens ofre, og da der har været nedsat et embedsmandsudvalg til at finde ud af, hvorledes den årlige pensionsydelse kan placeres rent lovteknisk, er der næppe grund til yderligere udvalgsarbejde. Jeg kan derfor på mit partis vegne tiltræde den højtærede socialministers lovforslag og ønsker det en hurtig gang gennem folketinget.

Adolph Sørensen: Jeg kan ganske tilslutte mig de betragtninger, som de to ærede foregående ordførere har fremsat både af snævert saglig og af mere følelsesbetonet karakter.

Det problem, som lovforslaget tilsigter at løse, bunder i virkeligheden i, at fiskeri-

erhvervets repræsentanter ved revisionen af krigsulykkesforsikringsloven i 1945 ikke turde påtage sig de udgifter, det ville medføre at gennemføre en ordning for fiskerne, der økonomisk lå på linje med den, der blev gældende for krigsforliste søfolk i øvrigt. Der er ingen grund til at gå i rette med fiskerierhvervets folk, fordi de tog denne stilling på en tid, da udsigterne for deres erhverv kunne synes højest usikre og mørke, selv om tiden, der er gået, har vist, at man ikke havde haft nødig at se slet så pessimistisk på det dengang. Det ville i alle tilfælde være ganske urimeligt, om de krigsforliste fiskeres enker nu skulle lide atsavn på grund af, at man dengang foretog en fejldisposition.

Jeg kan, idet jeg også gerne afstår fra at kræve lovforslaget behandlet i et udvalg, på mit partis vegne — uden forbehold for så vidt — tiltræde socialministerens forslag og ligesom de foregående ærede ordførere ønske det en hurtig gang igennem tinget.

A. C. Normann: Hvis jeg skulle give en udførlig begrundelse for mit partis velvilje over for dette lovforslag og for, at vi går stærkt ind for det, ville det kun blive gentagelser af, hvad der er sagt af de 3 foregående ordførere; det skal jeg afstå fra, så meget mere som der ikke alene nu under denne behandling, men også forud er givet meget grundige oplysninger om lovforslaget. Jeg kan derfor i hovedsagen nøjes med at medgive dette gode forslag det radikale venstres meget varme anbefaling.

Jeg har for min del, bl. a. fordi jeg kender de forhold, som nogle af fiskerenkerne i Esbjerg — men det samme gælder andre steder — lever under, gennem en årrække løbet skiftende ministre på dørene for at få denne sag fremmet. Derfor er jeg taknemlig for dette forslag, og jeg håber, at det skal blive gennemført uden nogen form for forringelse for enkerne.

Ayoö Herbøl: Vi kan fra retsforbundets side give vor fulde tilslutning til det foreliggende lovforslag. Der er nu fundet en lykkelig løsning på problemet om en rente til de krigsulykkesramte fiskeres enker, hvorved de opnår en ordning, som svarer til sømandsenkernes.

Jeg har forstået lovforslaget således, at

[Ayoë Herbol.]

det beløb, der nu tillægges enker efter krigsulykkesramte fiskere, og som i størrelse svarer til det for kommunegruppe II gældende grundbeløb for pension i henhold til loven om pension og hjælp til enker m. fl., gives til fiskerenkerne uanset deres økonomiske stilling. Jeg vil blot gerne spørge den højtærede socialminister, om det er meningen, at enkerne skal ansøge om denne rente i lighed med, hvad enkerne skal efter loven om pension og hjælp til enker.

Vi vil også gerne give dette lovforslag vore bedste anbefalinger og afstår fra udvalgsbehandling.

Ragnhild Andersen: Også den kommunistiske gruppe hilser med tilfredshed, at ministeren nu fremsætter lovforslag om en krigsulykkesforsikringsrente til fiskerhustruer, der er blevet enker som følge af krigsbegivenhederne. Mit parti var blandt dem, der rejste dette spørgsmål i forbindelse med behandlingen af loven om erstatning til besættelsestidens ofre.

Hvad angår selve størrelsen af den prismsregulerede ydelse, som af ministeren foreslås fastsat til 293 kr. om måneden eller det samme som enkelovens grundbeløb i købstæder, er jeg lidt skuffet over, at ministeren ikke har ligestillet disse fiskerenker med søfolks enker og enker efter andre ofre fra besættelsestiden. Jeg savner i høj grad begrundelse for, at man, når man nu endelig efter mange års forløb vil råde bod på gammelt skel og gammel uret, ikke tager skridtet fuldt ud og sikrer den fulde ligestilling med de øvrige enker. I alle disse tilfælde er det jo ulykker som følge af krig og besættelse, der har berøvet kvinderne manden, ægtefællen, og børnene faderen og forsørgeren, og jeg har svært ved at se forskellen mellem den kvinde, der blev enke, fordi hendes mand blev skudt på gaden af tyskerne, og den, der mistede sin mand på grund af en tysk mine, der sprængte hans fiskerbåd i luften. Da det som oplyst nu kun drejer sig om 71 enker, skulle det efter vor opfattelse ikke være vanskeligt at løse dette spørgsmål på en sådan måde, at enkerne fik lige status. Jeg opfordrer derfor til, at man mellem første og anden behandling forbedrer lovforslaget og sikrer fisker-

enkerne samme status som de andre enker fra besættelsestiden og ikke fortsætter med en vis forskelsbehandling af dem — den har allerede været længe nok.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for den enstemmige og helhjertede tilslutning til lovforslaget.

Det er et noget kompliceret problem, der har ventet længe på sin løsning. Fiskerne henvendte sig gennem deres organisationer til min kollega fiskeriministeren, der stillede sig positivt til ønsket om at finde en løsning. Sagen rejstes tillige i tinget, og jeg nedsatte da med regeringens tilslutning et udvalg med departementschef Erik Dreyer som formand. Jeg takker udvalget og dets formand for den løsning, der her pegedes på, og som nu gennemføres.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen spurgte mig, om det beløb, der efter denne lovgivning udbetales, kan lægges uafkortet til andre beløb, som måtte blive modtaget fra offentlig myndighed. Det kan ikke lade sig gøre. Beløb herfra indgår i den almindelige medborgerlige ordning, men det drejer sig vist om en meget beskeden afkortning, hvis der eventuelt er tale om samtidig folkepension.

Det ærede medlem fru Ayoë Herbol spurgte mig, om fiskerenkerne skulle ansøge om beløbet i lighed med den ordning, der er efter enkeloven. De skal naturligvis søge efter denne lov. Det er på forhånd kendt, hvem det drejer sig om, og der vil tilgå hver fiskerenke meddelelse om den beslutning, som tinget måtte tage.

Der øves, synes jeg, nu ret og rimelighed mod fiskerenkerne, og jeg er taknemlig for, at vi styrer frem mod den endelige beslutning. Jeg har forstået på en række ordførere, at man godt kan tænke sig at lade sagen gå videre til anden behandling uden udvalgsbehandling. Det ville formentlig betyde, at vi kunne få denne ordning i stand til gavn for enkerne inden jul, og det ville i så fald være en meget kærkommen julegave.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Chr. Christiansen: Det synes ikke at være muligt at undgå udvalgsbehandling, og jeg foreslår derfor, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende Danmarks tilslutning til afsnit VI i den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1952 vedtagne konvention om minimumsnormer for social tryghed.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 865, fremsættelsen i tidenden sp. 745).

Sagen sattes til forhandling.

Carl P. Jensen: Når man læser den meget udførlige redegørelse, der ved fremsættelsen af dette forslag til folketingsbeslutning om tiltrædelse af afsnit VI i den internationale arbejdskonferences konvention nr. 102 blev givet af den højtærede socialminister her i tinget den 17. november, må jeg erkende, at det ikke bliver let at sige noget, som ikke allerede er sagt. Spørgsmålet om vort forhold til den internationale arbejdskonferences konventioner giver mig imidlertid anledning til at erindre den højtærede socialminister om nogle synspunkter, jeg tidligere har fremsat i det høje ting, og som jeg gerne vil gentage ved denne lejlighed.

Den internationale Arbejdsorganisation består efterhånden af henved 80 medlemsstater, og i de 40 år, organisationen har bestået, har man fået vedtaget, jeg tror det er 114 konventioner, hvoraf Danmark har ratificeret de 30. For så vidt angår den konvention, vi her skal tage stilling til, er der kun tale om en delvis ratifikation. Ingen af de henved 80 medlemsstater har ratificeret et særlig stort antal af disse 114 konventioner. Jeg vil tro, man i gennemsnit ikke kommer over et par og tyve. Jeg tror, der er 15 stater med kun 10 ratificerede konventioner og derunder, medens enkelte tegner sig for et halvt hundrede stykker og

derover; det drejer sig kun om 7-8 stater. Blandt de nordiske lande fører Norge med 48 ratifikationer, Island og Finland med hver 38; Sverige tegner sig for 35 ratifikationer, og vi har lige passeret nr. 30, hvoraf den, der foreligger til behandling i dag, kun er en delvis ratifikation.

Når jeg ser på oversigten over de lande, der har ratificeret et større antal konventioner end Danmark, føler jeg mig ingeniende overbevist om, at disse lande har en bedre social status end den, vi kan opvise. Men man kan ikke se bort fra, at en udenforstående ved at betragte denne realitet, antallet af vedtagne konventioner, kunne betragte Danmark som et tilbagestående land, hvad der så afgjort ikke er en korrekt vurdering. Jeg har gentagne gange — jeg henviser i så henseende til Folketingstidende for 1953-54, spalte 3749-54, og 1957-58, spalte 3606 — peget på dette misvisende forhold. Jeg har ved disse lejligheder peget på, at der blandt de 114 konventioner findes adskillige, som tager sigte dels på forhold, vi ikke har her i landet, og dels på områder, hvor vi efter sædvane har løst en række problemer, ganske vist på en måde, der ikke opfylder konventionernes forudsætninger, herunder det obligatoriske, men alligevel på en måde, som går videre end det, konventionerne foreskriver som minimum, og på frivillighedens grund. Det samme gælder, som jeg har været inde på tidligere, en del af arbejdsmarkedets forhold, der jo her i landet hviler traditions-mæssigt på et overenskomst-mæssigt grundlag. Jeg ved meget vel, at det antal konventioner, et land har ratificeret også på det sociale og det humanitære område, ikke nødvendigvis kan tages som udtryk for, at det pågældende land har en social status, der blot tilnærmelsesvis tåler sammenligning med vor. Man kan endog finde nationer, der har ratificeret konventioner vedrørende søfart, selv om de ingen handelsflåde har.

For mig er det ikke afgørende, hvor mange eller hvor få konventioner vi har ratificeret; men derimod at vor placering i Den internationale Arbejdskonferences oversigt ikke giver de øvrige medlemsnationer et misvisende billede af vor status. Derfor er min hensigt med disse bemærkninger alene den at bringe sagen i erindring som jeg tidligere har gjort det, idet jeg har an-